

Phần 1

Chương 1

Cảnh tượng náo nhiệt của khu phía Đông Đài Bắc.

“Đã đến mùa hè, trừ các quần áo đang thịnh hành, còn lại tất cả đều hai trăm năm mươi nhân dân tệ!” Thân hình mảnh khảnh của Miêu Khả Vân rất bận rộn, cô đóng gói quần áo giúp khách hàng, rao hàng thật lớn, khi có thể còn nhìn xem có cảnh sát nào qua lại gần đây không?

“Cô gái, dáng vẻ của cô thật giống một minh tinh nha... nhưng tạm thời tôi không nhớ nổi tên cô ấy!” Một cặp tình nhân mua đồ đôi, người đàn ông đưa một ngàn nhân dân tệ cho Miêu Khả Vân, người phụ nữ tò mò nói với nàng.

“Thật vậy sao. Nhiều người cũng nói như vậy, thôi tiền thừa là năm trăm nhân dân tệ, cảm ơn.” Miêu Khả Vân nói qua loa, bỏ quần áo đã mua vào trong túi...

Bọn họ đi rồi, Miêu Khả Vân nghe thấy chàng trai nói với cô gái

“Minh tinh nổi tiếng sao có thể bày hàng trên vỉa hè, đừng ngớ ngẩn!”

“Nhưng thực sự rất giống!” Cô gái lẩm bẩm.

Miêu Khả Vân cười khỏ một tiếng, chàng trai kia cũng nói không sai, nói chung là như thế, nhưng cũng có lúc có trường hợp ngoại lệ.

“Cô, tôi muốn cái quần này...” Cô gái đưa chiếc quần vừa mới chọn xong cho Miêu Khả Vân, nhìn thấy cô cũng không nhận được mà phỏng đoán. “Hình như tôi đã gặp cô ở đâu rồi thì phải!”

“Khuôn mặt của tôi rất phổ biến!” Miêu Khả Vân lưu loát gấp quần lại bỏ vào trong túi lớn.

“Đúng rồi... bộ dạng của cô rất giống diễn viên Miêu Khả Vân, nhưng tôi không biết khuôn mặt thực sự của cô ấy có thanh tú giống như cô không, nghe nói mỗi khi minh tinh lên TV đều trang điểm rất đậm!” Cô gái lấy tiền ra đưa cho cô.

Miêu Khả Vân bình tĩnh cười cười “Cảm ơn, nhận của cô một ngàn, thôi lại bảy trăm năm mươi nhân dân tệ.” Cô vẫn không có thừa nhận thân phận thực sự của mình.

Cô gái kia đi rồi, Miêu Khả Vân thở hỏn hên, tiếp tục lớn tiếng mời chào khách hàng.

“Đã đến mùa hè, toàn bộ đều hai trăm năm mươi nhân dân tệ...”

Thực tế thì có một số khách hàng sẽ nhận ra, khiến cô rất bội phục những người đó, cô chỉ là một ngôi sao nhỏ diễn vai phụ trong phim truyền hình thôi.

Không phải làm ngôi sao thì mỗi ngày đều có tiền vào túi, sau khi cô tốt nghiệp trường nghệ thuật thì lập tức tiền vào giới nghệ sĩ trở thành diễn viên, nhưng lặn lội hơn một năm đều không có thành tựu gì, thu nhập lúc có lúc không, không nói tới ăn món mỳ ăn liền, mà ngay cả trả tiền thuê nhà cũng không có mà nộp, đành kiếm tiền trợ cấp bằng cách bán hàng vỉa hè.

Tuy rằng ở miền Nam nhà cô là địa chủ lớn, nhưng dù có chết đói cô cũng không xin viện trợ từ ba mẹ, lúc trước họ phản đối cô học trường nghệ thuật, phản đối cô làm ngôi sao, còn nói gì mà: “Con tưởng muốn thành danh để làm sao, giới nghệ sĩ rất đen tối...”

Cô vẫn cứ khư khư ôm giấc mộng của mình, còn khoe khoang khoác lác: “Con muốn trở thành một ngôi sao lớn, tôi sẽ trở thành một ngôi sao lớn!”

Vì giấc mộng trước kia, giờ cô phải trả giá thâm, rơi xuống kết quả bán hàng vỉa hè.

Cô vẫn chưa có ánh đèn hào quang, giấc mộng trở thành một ngôi sao lớn còn chưa đạt được, làm sao cô không biết xấu hổ trở về xin viện trợ từ ba mẹ được?

Dù sao bán hàng vỉa hè cũng không mất mặt, bị nhận ra cũng không cần lo lắng, chỉ cần không thừa nhận là được, một diễn viên nhỏ giống như cô thì ngay cả chó săn cũng không có hứng thú chụp, cô không sợ chút nào.

Vì để lấp đầy dạ dày của mình, cô mới không thèm quan tâm.

Cô nhiệt tình chào hỏi khách khứa, tám giờ chiều tối, người qua lại đông nhất, cô phải cố gắng mới được.

Khoảng tám giờ rưỡi, Miêu Khả Vân đang bận rộn gói quần áo lại cho khách, đột nhiên điện thoại đeo trước ngực vang lên.

“Alo!” Cô kẹp chiếc điện thoại giữa tai và vai để nghe, hai tay vội vã thối tiền... cho khách hàng.

“Khả Vân, lát nữa có một cuộc tụ họp rất đặc biệt, cô có tới dự không?” Gọi tới là người đại diện - chị Lý.

“Đặc biệt? Ai tổ chức? Lúc nào? Có cái gì ăn không?” Miêu Khả Vân vừa thối tiền thừa cho khách vừa hỏi.

“Đương nhiên là có, đó là cuộc tụ họp rất cao cấp, còn rất riêng tư. Đêm nay toàn là nhân vật lớn tới dự, người tổ chức bữa tiệc này là ông chủ nhà sản xuất, thời gian là 22 giờ đêm nay, cô có thể làm quen một số người có tiếng, biết đâu sẽ có công việc tốt, đừng nói chị không báo cho em!”

Chị Lý cũng không phải là đặc biệt báo cho nàng một cơ hội làm việc, mà là cô ấy biết Miêu Khả Vân mở một cửa hàng ở vỉa hè, bữa no bữa đói, đơn giản chỉ là muốn cô có thể ăn no nê, dù sao giữa nhóm mình tinh thì cô hoàn toàn không có khả năng được lựa chọn làm nhân vật chính, ngôi sao quá nhiều, mà cô lại không hề nổi bật.

Nhưng đi gặp mặt những người có kinh nghiệm cũng tốt, miễn cho người đại diện này nói cô chưa từng giúp đỡ.

“Oh, vậy tính cho em một phần.” Miêu Khả Vân cất tiền vào, rút cuộc tay cũng rảnh để cầm điện thoại, cô thực cảm ơn chị Lý đã nghĩ đến cô.

Thế nhưng, đến tận bây giờ, cô cũng không có cái loại tham vọng này, cô cũng không thèm quan tâm xem có thể quen biết nhân vật lớn nào, được ai thưởng thức, hoặc tranh thủ cơ hội gì, cô chỉ muốn đến để được ăn no miễn phí.

Cô gần như đã quên cảm giác ăn no là như thế nào, trong một thời gian dài dạ dày của cô giống như phải chứa qua nhiều mì ăn liền, nhưng gần đây, ngay cả mì ăn liền cũng lên giá.

“Hảo, cứ như vậy đi...” Chị Lý đang muốn cúp điện thoại.

“Đợi chút! Chị Lý... nhưng mà... em nên mặc quần áo gì mới hợp?” Miêu Khả Vân ngăn chị Lý lại, cúi đầu nhìn lại chính mình, áo đen, quần đùi, quần áo quá giản dị, ngay cả một bộ quần áo cho tươm tất cô cũng không có, làm sao bây giờ?

Cô không có quần áo hay trang sức đắt tiền.

“Tất nhiên, nếu em muốn sang trọng một chút, bản thân phải ăn mặc xinh đẹp!” Chị Lý kiên nhẫn nói.

“Em không có quần áo thích hợp!” Miêu Khả Vân rất ngượng nghịu.

“Đơn giản thôi, em đi tìm Tiểu Triết!”

Chương 2

Chị Lý cúp máy điện thoại, Miêu Khả Vân cũng thuận tay nhấn tắt điện thoại di động, suy nghĩ một chút, không đúng, Tiểu Triết là người quản lý đạo cụ, tại sao chị Lý lại muốn cô tìm anh ta, chẳng lẽ muốn mượn đồ hóa trang của anh ta để mặc? Không thể nào?

Cô mang nghi ngờ tìm số điện số điện thoại trong danh bạ, lấy tay nhấn nút gọi Tiểu Triết.

“Tiểu Triết, anh có cho mượn đồ tham gia bữa tiệc cao cấp không?” Cô ngập ngừng hỏi.

“Có, nhà máy hiệu buôn cung cấp trang phục mới nhất dùng cho diễn kịch, muốn kiểu gì có kiểu nấy.” Giọng của Tiểu Triết giống như nửa tỉnh nửa mê.

Oa! Thật tốt quá. “Thế tôi muốn gặp anh ngay.”

“Có thể, hôm nay phải thức đêm để quay phim, tôi sẽ ở tại đài truyền hình.”

“Được, tôi sẽ tới ngay.”

Miêu Khả Vân nhìn thời gian, không còn sớm, cô phải xuất phát rồi.

Cô thu dọn trang sức và quần áo trên quán vỉa hè, bỏ vào trong một cái túi lớn, vác lên trên vai, đi đến bãi đỗ xe máy, bắt đầu đến chỗ Tiểu Triết.

Đến phim trường, những ngôi sao lớn đang quay phim, Miêu Khả Vân tìm thấy Tiểu Triết ở trong góc, anh ta đang ngủ gà ngủ gật trên ghế.

“Tiểu Triết, tôi đến rồi.” Miêu Khả Vân buông túi đeo lớn, nhẹ nhàng lay Tiểu Triết tỉnh dậy.

“Cô đến rồi à, cái này là chìa khóa, cô tự tìm phòng trang phục, ở trong đó có rất nhiều quần áo, muốn cái nào cô tự chọn.” Tiểu Triết chỉ phía phòng trang phục.

Miêu Khả Vân đi vào, bên trong đủ loại trang phục, quầy còn có rất nhiều quần áo thương hiệu cùng giấy dép, trên đó vẫn còn treo móc, thoạt nhìn mới tinh, nhóm ngôi sao chỉ mặc một lần khi quay phim, lần thứ hai sẽ không làm nổi bật được tính cách nhân vật.

Cô tìm đi tìm lại, chọn một bộ lễ phục nhỏ cùng đôi giày cao gót vừa chân, nhìn vào trước gương, quyết định chọn nó.

Cô nhanh chóng cầm bộ lễ phục cùng giày cao gót, đi ra ngoài nói một tiếng với Tiểu Triết, nhân tiện đem trả chìa khóa lại cho anh ta.

“Tôi chọn xong rồi, cái này đi.” Cô đưa cho anh ta xem.

“Nhớ trả lại là được.” Tiểu Triết còn buồn ngủ, tùy tiện nhìn thoáng qua, nhắc nhở cô.

“Tôi đi đây.” Miêu Khả Vân vác chiếc túi to lên, về nhà.

Tiểu Triết tiếp tục ngủ bù.

Miêu Khả Vân lái xe thẳng về nhà trọ thay lễ phục, tâm tình tốt đi xe máy đến nơi tụ họp, đó là một câu lạc bộ trên lầu.

Cô dạo một phòng ngoài bãi đỗ xe. bên trong toàn là các loại xe nổi tiếng và quý giá, không có người nào đi xe máy giống cô.

Cô dứt khoát đậu xe máy vùng gần ban công tòa cao ốc, đi bộ vào trong câu lạc bộ, nhấn thang máy lên tầng 10, thấy nơi tụ họp là một gian phòng lớn, trang trí bên trong đều là tinh phẩm của Châu Âu, các ngôi sao điện ảnh mặc quần áo được ưa chuộng đi lại, thật náo nhiệt.

Cô liếc mắt nhìn quanh một cái, nhóm ngôi sao lóng lánh không có thu hút cô, bữa ăn tự chọn trên đài lại làm cho hai mắt cô sáng lên, cô nhìn thấy hải sản tươi sống, thức ăn chiên rán, bát chén súp, các thức ăn đồ uống, món điểm tâm ngọt,...

Cô đói bụng đến mức phải dồn sức nuốt nước miếng, dạ dày đáng thương không chịu nổi mê hoặc kêu rột rột.

Miêu Khả Vân đang muốn đi tới tấn công thức ăn, lại phát hiện chị Lý người đại diện của cô cũng có mặt, đang nói chuyện với một người đàn ông, nếu đã đến, phải đến chào chị ấy trước đã.

“Chị Lý...” Miêu Khả Vân gọi một tiếng chị Lý

“Cô đến rồi, mau đi ăn cái gì đi!” Chị Lý quay lại qua loa nói với cô một câu, rồi tiếp tục nói chuyện cùng với người đàn ông kia.

“Em đi trước đây.” Miêu Khả Vân xoay người bước đi.

“Vâng, cảm ơn.”

“Cô ấy là ai?” Người đàn ông nói chuyện cùng chị Lý là đạo diễn David, anh ta thuận miệng hỏi cô.

“Miêu Khả Vân, diễn viên nhỏ thuộc quản lý của tôi.” Chị Lý nói.

David vừa nghe là diễn viên nhỏ, cũng không hỏi nhiều nữa, hai người trở lại đề tài ban đầu.

Mà Miêu Khả Vân chào hỏi xong, nhìn xung quanh một chút thấy không có người mà cô quen biết, cô mừng rỡ vì được nhàn rỗi, đến bàn đặt thức ăn và cầm lấy đĩa tấn công về phía những món ăn ngon.

Nàng gấp miếng thịt bò thăn, tôm hùm nướng, sò điệp, thịt nướng sốt nấm... Bung cola, tìm chỗ để ngồi xuống ăn.

“Thật ngon!” Cô không nhịn được vừa ăn vừa khen ngợi, với một ngụm trên cola, dưới coca lạnh, toàn thân thoải mái.

Bên ngoài ban công, Cổ Húc Uy tựa trên lan can hút thuốc lá, phát hiện ra cô.

Anh là chủ nhân của bữa tiệc này, ông chủ của nhà sản xuất lớn Giả thị, cũng tự mình viết kịch bản, mục đích của bữa tiệc hôm nay là muốn tìm nữ chính cho tác phẩm “Vũ nương” của anh.

Anh cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi, một phòng mỹ nữ minh tinh, ganh đua sắc đẹp, các cô không ngần ngại bày ra bề ngoài hay dáng người mà các cô cảm thấy kiêu ngạo, vì ngầm hi vọng hấp dẫn được sự chú ý của anh, tranh thủ để có cơ hội diễn xuất trong bộ phim điện ảnh mới “Vũ nương”, không một ai ngồi xuống ăn cái gì, trước mặt lại có một người chỉ lo ăn.

Cô ấy là ai?

Từ xa nhìn lại cô gái kia xinh đẹp trắng như tuyết, vóc người vô cùng mềm mại mảnh khảnh, mái tóc đen búi theo phong cách Bohemian, lễ phục thanh lịch, nhưng trên người cô hoàn toàn không có dáng vẻ của một ngôi sao, giống như chỉ tới để ăn cái gì đó, những chuyện khác đều không liên quan đến cô.

Chẳng lẽ tôi nay có người không phải là minh tinh?

Anh rõ ràng muốn đạo diễn David thông báo các người đại diện lớn, tôi nay nên tuyển chọn nữ chính vì sắp bắt đầu quay bộ phim “Vũ nương”.

Rốt cuộc cô là ai? Người nào mời cô ấy tới? Không phải là người qua đường Giáp trà trộn vào ăn một bữa chứ!

Cổ Húc Uy cảm thấy kỳ lạ, tắt điều thuốc, đi vào bên trong phòng, muốn nhìn cô cho rõ ràng, vừa đi gần cô, phát hiện chuyện thật sự khó tin, phía sau cổ áo cô lại treo một dây số, nhìn qua lại giống như logo của Công ty Bách Hóa, anh cẩn thận nhìn rõ ràng, thật đúng như vậy!

Quần áo trên người cô là mượn được... Hay là trộm được?

Anh rất có hứng thú tìm hiểu xem cô rốt cuộc là xuất hiện từ nơi nào, vì vậy kéo ra cái ghế ngồi cùng bàn với cô, ngồi xuống.

Miêu Khả Vân thấy có người ngồi xuống cùng bàn với cô, khuôn mặt nhỏ nhắn ngược lên nhìn thoáng qua, phát hiện là người đàn ông mặc một bộ tây trang phẳng phiu, anh ta có khuôn mặt anh tuấn, cặp mắt sâu thẳm có thần nhìn cô, khóe miệng nhếch lên, cười như không cười.

Cô không biết anh ta là ai, thoát nhìn bộ dạng không mấy vui vẻ, chẳng lẽ cũng là diễn viên nhỏ nghèo túng giống như cô.

“Sao anh không lấy cái gì ăn?” Cô tốt bụng hỏi anh.

“Tôi không đói bụng.”

“Thì ra là vậy, vậy anh có thể uống đồ uống, tôi vừa mới phát hiện có rất nhiều đồ uống đó! Có cam sành rửa sạch ngâm nước, cà phê Latte mới pha, nước trái cây tươi... Xem ra đều là uống rất ngon!” Cô nói với anh như thuộc lòng bàn tay.

Cổ Húc Uy nâng mày rậm lên, cô gái này lại giới thiệu những đồ ăn thức uống kia với anh, rốt cuộc ai mới là chủ nhân bữa tiệc?

Anh yên lặng nhìn về phía đôi mắt trong sáng linh hoạt của cô, mà cô lại nở nụ cười, tinh thần anh rung động. Cô cười cả khuôn mặt cũng sinh động, khuôn mặt xinh xắn giống như sức quyến rũ hấp dẫn anh.

Cô rất giống nữ nhân chính dưới ngòi bút của anh trong “Vũ nương”, anh muốn tìm nữ diễn viên có một cái thiên sứ khuôn mặt cùng dáng người ma quý.

“Anh đang nhìn cái gì? Trên mặt tôi dính thức ăn sao?” Miêu Khả Vân hỏi anh.

Cổ Húc Uy lấy lại tinh thần nói: “Không có gì, tôi đi lấy đồ uống!” Anh dự định tán gẫu nhiều cùng cô, tìm ra thân phận của cô.

“Tiện thể anh lấy cam sành ngâm nước sạch giùm tôi được không?” Cô vô tâm nói.

Cổ Húc Uy giật mình, rõ ràng cô không biết anh là ai, không thì chắc chắn cô sẽ không nói vậy, anh cũng chưa từng lấy đồ uống giúp người khác, nhưng mà anh nhìn cô rất phù hợp với người được chọn làm nữ chính, nhân tiện anh có thể lấy giúp cô.

“Còn muốn thứ khác không?” Anh hỏi.

“Anh không lấy được nhiều như vậy.”

“Có khay!”

“Tốt quá, vậy anh lấy một chén canh giúp tôi là được rồi... còn có miếng phô mát... cùng sô-cô-la.”

Anh đi về phía bàn thức ăn, không nhịn được cười nhạo, cô vẫn còn có thể ăn.

Chương 3

Mieu Khả Vân nghĩ người này rất tốt bụng, mặc dù vẻ mặt lãnh khốc, nhưng cô không để tâm, ăn no xong cô sẽ rời khỏi đây, có khả năng vĩnh viễn sẽ không gặp lại, hơn nữa cô sẽ rất nhanh quên đêm nay, cô sẽ sống bận rộn bằng cách bán hàng vỉa hè..

Cố Húc Uy cầm khay ở bàn thức ăn, để hết tất cả những món cô nói vào khay, nhưng cũng lấy thêm một tách cà phê cho mình.

“Húc Uy.” Đạo diễn David đi tới.

“Chuyện gì?” Cố Húc Uy lạnh nhạt hỏi.

“Tôi cảm thấy Kha Ngải Linh rất thích hợp làm nữ chính Vũ Nương, cô ấy có đến, anh có muốn gặp mặt nói chuyện với cô ấy không?” David thấp giọng nói.

“Tạm thời không cần.”

“Tại sao? Cô ấy đặc biệt từ HongKong tới.” David rất đề cử cô.

Cố Húc Uy không nói rõ lý do, đi về chỗ, ngồi xuống, đưa đồ uống bánh ngọt đã lấy cho Mieu Khả Vân

David kinh ngạc nhìn ông chủ lớn vừa mới ngồi cùng một chỗ với một diễn viên nhỏ không có danh tiếng, còn giúp cô bung đồ uống, tình huống này trước nay chưa từng có.

Chẳng lẽ ông chủ lớn muốn chọn cô ấy? Không thể nào!

Mặc dù cô rất xinh đẹp, nhưng luôn diễn vai phụ mà mọi người không nhớ tới, căn bản không có kỹ thuật diễn gì đáng nói.

Bộ phim điện ảnh “Vũ nương” này chỉ riêng trang phục đã tốn kém hơn nghìn vạn lần, là muốn bước lên sân khấu điện ảnh quốc tế, nếu mời ngôi sao nổi tiếng tới diễn thì có vẻ khán giả sẽ dễ dàng tiếp thu hơn, anh thậm hi vọng ông chủ cần nhắc kỹ rồi sau đó mới chọn.

Anh ta phải đi hỏi chị Lý, quản lý của cô ấy xem, sao lại mời diễn viên nhỏ tới tham gia bữa tiệc quan trọng như vậy?

“Đồ uống cùng bánh ngọt của cô, còn có canh.” Cố Húc Uy nói với Miêu Khả Vân.

“Cảm ơn.” Miêu Khả Vân cảm ơn anh, đẩy đĩa không ra, ăn bánh ngọt anh lấy.

“Xem cô rất đói bụng.” Cố Húc Uy uống một ngụm cà phê rồi nói.

“Đúng vậy!” Cô không có giấu diếm.

“Vì sao?” Anh tò mò.

“Nghèo quá, cơ hội diễn xuất của diễn viên nhỏ vốn không nhiều.”

Anh nhìn dáng vẻ ăn từng miếng từng miếng bánh ngọt của cô, trong lòng cảm thấy rất may mắn vì cô là diễn viên, mặc dù không phải là người có thể diễn một nhân vật nào đó cho sống động, nhưng bề ngoài của cô cũng đã thắng người khác, bộ dạng của nàng rất giống người anh muốn chọn.

“Cô đã từng diễn nhân vật gì?” Anh hỏi.

“Người hầu, thư ký... các loại nhân vật có ít lời thoại.” Miêu Khả Vân nhún nhún vai.

Trong đầu Cố Húc Uy hoàn toàn không có ấn tượng về vai diễn của cô, theo lời cô nói anh muốn tìm ra cô cũng rất khó, cũng không phải là nhân vật vượt trội, quả thật không dễ dàng làm cho người ta nhớ tới mình.

Cô giống như hòn ngọc thô chưa đẽo gọt, đã có kinh nghiệm diễn hẳn không khó để đào tạo.

“Anh thì sao? Anh thường diễn cái gì?” Cô hỏi anh.

Cố Húc Uy ngăn người ra lần nữa, không thể ngờ cô lại hỏi anh diễn loại nhân vật nào, đột nhiên anh rất muốn cười lớn.

“Tôi... thường xuyên viết kịch bản hơn.”

“Thì ra là biên kịch, thật ngại, tôi còn tưởng anh cũng là diễn viên chứ!” Miêu Khả Vân ăn miếng bánh ngọt phô mát vào miệng là tan, cười thỏa mãn.

“Làm sao cô có thể tới đây được?”

Miêu Khả Vân nhỏ giọng nói: “Là người đại diện của tôi nói tôi đến, cô ấy nói ở nơi này có đồ ăn.”

“Cô tới đây chỉ vì ăn?” Cố Húc Uy thú vị nhìn hai mắt linh hoạt sáng long lanh của cô, cảm thấy buồn cười với mục đích cô tới đây, xem ra cô không biết đêm nay có thể nói là một bữa tiệc quan trọng với toàn bộ diễn viên.

“Ừ... đừng nói cho người khác nha, tôi ăn no xong rồi sẽ đi trước.”

Cái này sao có thể? Anh còn chưa có hỏi xong.

“Cô bắt đầu làm diễn viên như thế nào?”

“Tôi học trường nghệ thuật, ước muốn trở thành ngôi sao lớn, tuy rằng người nhà của tôi phản đối, nhưng tôi chỉ cố gắng.... Chẳng qua cho tới bây giờ, ước

muốn của tôi vẫn là ước muốn, mà ước muốn không thể làm no bụng, có khi còn làm tôi đói chết. A! Hiện thực luôn khác với tưởng tượng, có rất nhiều ngôi sao xuất sắc hơn tôi, diễn viên nhỏ như tôi rất khó được thưởng thức... nhưng tôi nghĩ thoáng rồi.”

“Vì thế không có ý chí quyết tâm?”

“Ý chí quyết tâm...” Miêu Khả Vân cầm lấy ống hút uống cam sành ngâm nước rửa sạch, suy nghĩ, đôi mắt sáng lên nói với anh: “Có chứ, tôi đi bán quán trên vỉa hè, có thể bù vào tiền thuê nhà, điện nước... Còn có thể mua mì ăn liền.”

“Cô bán hàng trên vỉa hè?” Anh rất ngạc nhiên.

“Ừ! Tôi bán quần áo và trang sức nhập khẩu từ HongKong, là tôi nhập hàng từ bạn cùng lớp, cô ấy sau khi tốt nghiệp trường nghệ thuật liền cùng bạn trai buôn bán quần áo và trang sức, hiện nay thu nhập ổn định, chuẩn bị kết hôn, có lẽ... đó mới là thực tế!” Miêu Khả Vân không khỏi cảm thán.

Cô Húc Uy lắc đầu nói: “Nhưng ai không có giấc mơ.”

Miêu Khả Vân cắn ống hút, nín thở nhìn khuôn mặt đẹp trai của anh có điểm lãnh khốc của anh, lời anh nói hoàn toàn là tâm ý của anh nhưng cô dần dần sợ ước mơ của mình, muốn trốn tránh.

“Nhưng mà phải lấp đầy bụng trước.” Cô mở nắp chén canh ra, múc canh gà uống.

Anh nhìn bộ dạng không làm ra vẻ chút nào của cô, ánh mắt của cô hồn nhiên giống như trẻ con, khuôn mặt đơn thuần, nhưng nói lên hương vị của thăng trầm, cô là một người phụ nữ có sức quyến rũ, chẳng lẽ cô không hiểu được chính mình là người có phẩm chất riêng có thể hấp dẫn người khác sao?

Thậm chí có rất nhiều ngôi sao rực rỡ hơn cô nhiều, nhưng anh muốn không phải là ngôi sao lớn, mà là người phù hợp với vai nữ chính trong kịch bản.

Anh khẳng khái tự mình chọn diễn viên, bởi vì anh yêu nhân vật mình sáng tác ra, hoàn toàn không cần xem nhưng tác phẩm mà cô đã từng diễn, anh có thể khẳng định chắc chắn rằng cô chính là người anh muốn tìm.

Anh sẽ không để cô bán vỉa hè một lần nào nữa, anh muốn nâng cao tên tuổi của cô.

“Cô uống nước đá, lại ăn đồ nóng, không sợ đau dạ dày?” Giọng anh đầy quan tâm hỏi.

“Không sợ.” Cô cười, húp cháo gà mùi thơm ngọt ngào.

Anh cũng không nói cái gì nữa, nhìn cô ăn, đáy lòng cứng rắn có phần yêu thương đối với nàng

“Hô...” Miêu Khả Vân ăn canh, đem ăn hết thịt gà cũng không thừa một miếng, bụng rỗng cuộc ăn no, cô thoải mái dựa vào thành ghế than nhẹ.

“Ừ!” Anh đem khăn giấy cho cô.

“Cám ơn, anh thật tốt, giúp tôi lấy đồ ăn còn nói chuyện phiếm với tôi.” Cô nhận lấy lau miệng.

“Không có gì.” Anh muốn cười.

Lúc này David tìm được chị Lý - người đại diện của Miêu Khả Vân.

“Nhiệm xem diễn viên nhỏ cô quản lý, cô ta trông vậy mà lại quản lý ông chủ, trường hợp quan trọng như vậy, cô ta tới làm gì, cô sao có thể đưa người như vậy tới? Chẳng lẽ công ty của cô không có người khác sao?” David rất bất mãn, chỉ vào Miêu Khả Vân xa xa.

Chị Lý ghé đầu nhìn, không thể nào, Khả Vân thật sự ngồi chung một bàn với ông chủ, ban đầu cô không nghĩ tới chuyện này, cô chỉ muốn Khả Vân có cơ hội một lần thôi, cũng không nghĩ sẽ xảy ra chuyện này, tối nay các ngôi sao lớn đều tới đây, lại không người nào may mắn như cô ấy.

“Tôi đi tìm hiểu tình hình một chút.” Chị Lý đi về phía Miêu Khả Vân, suy nghĩ trong lòng lại khác với David, nếu Miêu Khả Vân được ông chủ chọn trúng, cô làm người đại diện cũng kiếm được một khoản lớn.

“Anh Cố, nhà sản xuất lớn, tôi là người đại diện của Khả Vân, nhìn anh trò chuyện cùng Khả Vân rất vui vẻ, tôi có thể cùng ngồi trò chuyện?” Chị Lý hỏi.

“Chị Lý?” Miêu Khả Vân giương mắt nhìn chị Lý, không hiểu sao chị gọi nhà biên kịch này là “nhà sản xuất lớn”?

“Đến rất đúng lúc, ngồi đi.” Cố Húc Uy để chị Lý ngồi chung một bàn.

Chị Lý vui mừng ngồi xuống

Về mặt Miêu Khả Vân nghi hoặc nhìn về Cố Húc Uy, hỏi “Không phải anh nói là biên kịch sao?”

“Cũng chính là ông chủ sản xuất lớn, không phải tôi đã nói với cô trong điện thoại chủ nhân tối nay là ông chủ lớn sao? Chính là anh ấy đó!” Chị Lý vỗ vỗ vai Miêu Khả Vân.

Miêu Khả Vân sửng sò.

Cố Húc Uy lấy một chiếc kẹp danh thiếp từ trong túi áo khoác tây trang bên trong, mở ra cầm đưa cho Miêu Khả Vân.

Miêu Khả Vân liếc qua khuôn mặt lãnh khốc của anh, nhận lấy danh thiếp, ánh mắt khiếp sợ nhìn danh thiếp của anh một cái, anh quả nhiên là ông chủ lớn.

“Anh là... Cố Húc Uy?” Cô tham gia giới nghệ thuật lâu như vậy, thường nghe nghe tên tuổi này từ mọi người, nhưng cô chưa từng gặp qua anh.

Xong rồi, cô lại bảo anh lấy đồ ăn giùm, còn nói chuyện phiếm cùng anh.

“Không sai.” Cố Húc Uy nhìn thấy vẻ mặt luống cuống của cô, cười thầm trong lòng.

“Anh... Tại sao không nói sớm?” Nếu anh là nhân vật lớn, tại sao muốn ngồi cùng bàn với nhân vật nhỏ như cô.

“Tôi cho rằng ở nơi này ai cũng biết tôi.” Anh nói, khước môi kéo ra nụ cười nhạt.

“Thật xin lỗi...” Mặt cô đỏ bừng lên, cô đúng là có mắt như mù. “Nhưng... Làm sao anh có thời gian ngồi xuống nói chuyện phiếm cùng tôi?”

“Tôi đang chọn nữ chính của bộ phim.” Ý cười lan rộng ra đôi mắt của anh, anh cũng không phải đơn giản chỉ nói chuyện phiếm với cô.

“VẬY... Anh chọn xong chưa?” Cô vẫn không hiểu.

“Đã chọn, chính là cô.” Cổ Húc Uy nói một cách chắc chắn.

“Tôi?” Nhất thời Miêu Khả Vân nói không nên lời, thật khó tin thần may mắn ngoài mong đợi đến bên người cô.

Cô... gặp thời rồi.

Trời ạ!

Chương 4

Đêm đã khuya, Miêu Khả Vân cũng không biết mình đã về nhà như thế nào, dọc đường đi cả người cô vui vẻ nhẹ nhàng, giống như bỗng nhiên trúng xổ số.

Cô đi vào trong phòng ngủ, nằm trên giường, nghĩ lại chuyện vừa xảy ra.

Cô trở thành nữ chính quan trọng nhất trong bộ phim điện ảnh “Vũ nương”, Cổ Húc Uy đưa chi phiếu cho chị Lý, cô có thể nhanh chóng nhận được tiền thù lao hậu hĩnh, bắt đầu từ ngày mai cô sẽ nhận hàng loạt huấn luyện võ đạo... Đây tất cả không phải là giấc mơ, là thật.

Cô không cần bán hàng ở vỉa hè nữa, cô có thể tự hào nói với ba mẹ rằng, cô muốn làm ngôi sao lớn.

Trời ạ! Đây là sự thực.

Cô ôm cái gối, vui khuôn mặt cười tươi trong đầu gối, trong lòng thỏa mãn, không nở ngủ, muốn dừng lại giữa đêm tốt đẹp này nhiều hơn nữa

Reng reng reng...

Lúc này điện thoại di động đột nhiên reo lên, không biết là ai gọi tới, cô đưa tay lấy di động để trả lời.

“Alo...”

“Khả Vân.” Người gọi là mẹ cô - Lâm Lệ Thủy.

“Mẹ.” Miêu Khả Vân ngồi dậy.

“Đã ba tháng con không gọi điện thoại lại, mẹ muốn hỏi con có khỏe không?” Thái độ Lâm Lệ Thủy không còn cứng rắn như trước kia, giọng dịu

dàng hỏi con gái, không phải là bà và chồng Miêu Chí Thành không quan tâm con gái, cũng không phải muốn giằng co mãi cùng con gái, ngược lại hai vợ chồng lo lắng ở Đài Bắc cuộc sống của con gái trôi qua không tốt.

Cả hai người luôn chú ý các chương trình trên tivi, gần đây con gái hoàn toàn không có xuất hiện trong các chương trình, lại còn không ngờ ở Đài Bắc con gái của người giúp việc A Hà từng thấy Khả Vân bán hàng ở vỉa hè trên phố.

Cô bé đó còn nói chắc chắn không nhận nhầm người, chắc chắn là Khả Vân.

Vừa nghe xong hai vợ chồng lo lắng muốn chết, sợ Khả Vân bưng bình không chịu về nhà, sẽ chết đói ở Đài Bắc.

“Con... Rất tốt.” Miêu Khả Vân không nhịn được muốn chia sẻ niềm vui sướng trong lòng với mẹ.

“Đừng cậy mạnh, nếu không đóng phim nữa thì trở về đi, tìm một người để kết hôn...” Lâm Lệ Thủy cùng chồng nghĩ cách tốt nhất cho con gái, chính là kết hôn.

“Mẹ, con không có thời gian để kết hôn, con có công việc, con muốn đóng phim, con sẽ kiếm nhiều tiền để đưa cho ba và mẹ.” Cuối cùng Miêu Khả Vân có thể hãnh diện nói tin lớn này cho mẹ.

Bên kia đầu điện thoại Lâm Lệ Thủy “chặc” một tiếng. “Khả Vân, con lại nói dối rồi..”

“Là thật, con là nữ chính của một bộ phim.” Miêu Khả Vân cao hứng bùng bùng nói.

Bên kia đầu điện thoại Lâm Lệ Thủy đành lắc đầu, nói với chồng đứng bên cạnh: “Anh tới nói chuyện cùng con, em vừa mới nói với Khả Vân xong.”

“Khả Vân, theo ba con vẫn nên về nhà đi!” Miêu Chí Thành nhận lấy điện thoại, giọng đầy yêu thương nói với Khả Vân.

“Cha, con không đi về, con muốn đóng phim.” Miêu Khả Vân vui sướng nói cho ba, chỉ mong có thể chia sẻ may mắn của cô với ông.

“Con đó! Đừng nói dối để gạt cha, có người còn thấy con bán hàng quần áo ở trên vỉa hè.” Miêu Chí Thành không tin tưởng lời nói của Khả Vân chút nào.

“Gì? Là ai?” Miêu Khả Vân nghĩ thâm lần này không xong.

“Con gái của A Hà, con bé đi học ở Đài Bắc, nói nhìn thấy con bán hàng quần áo ở vỉa hè.”

Thì ra là có người quen thấy cô. “Cha... Cô bé ấy chắc chắn là nhìn nhầm người.” Miêu Khả Vân cảm thấy có lỗi vì đã nói dối, nhưng cô thà cho cha mẹ tin tưởng rằng cô sống rất tốt, cô không cần cha mẹ lo lắng cho mình, hướng chỉ những điều này đều đã trôi qua.

“Con không được nói dối cha, con đừng tiếp tục làm như vậy nữa, con gái Miêu Chí Thành đi bán hàng trên vỉa hè, chuyện này truyền ra thì cha đem mặt giấu nơi nào? Con nên về nhà đi.”

“Cha, cha và mẹ đừng lo lắng cho con, mấy ngày nữa con sẽ chuyển tiền về cho cha mẹ, hãy tin tưởng con.”

“Chuyện này...” Miêu Chí Thành thấy nói con gái không nghe, đành nói với Lâm Lệ Thủy: “Chắc là áp lực của con gái quá lớn, nói chuyện không đâu vào đâu, hay là chúng ta đi Đài Bắc xem con có tốt không?”

“Cha... Cha và mẹ đừng tới đây, con rất bận, để quay phim, con phải đi học múa cột.” Miêu Khả Vân ngăn cản cha mẹ.

“Cái gì? Ôi trời ơi!!! Người phải đi múa xe hoa điện tử, oh! Mặt cha đây đều bị con vứt sạch.”

Miêu Chí Thành nghe không được nữa, hiện tại ở miền nam cũng phổ biến múa cột điện tử xe hoa, con gái duy nhất của ông lại muốn chạy đi múa thoát y, ông vừa tức giận vừa khổ sở đem điện thoại giao cho Lâm Lệ Thủy.

Lâm Lệ Thủy khẩn trương yêu cầu nói với cô “Trước khi con làm mất mặt hết nhà họ Miêu, về nhà ngay cho mẹ!”

“Mẹ...” Miêu Khả Vân không có cơ hội giải thích cái gì, Lâm Lệ Thủy cúp điện thoại một tiếng “rụp”.

Cô nghĩ thầm thật hồng bét, cô làm cha mẹ hiểu lầm nghiêm trọng, chắc chắn cha mẹ hiểu sai ý của cô, thật sự cô cũng không còn cách nào?

Lúc đầu cô kiên trì vào giới nghệ thuật, đã bị cha mẹ coi là đưa con bất hiếu, bây giờ chắc là cha mẹ cho rằng cô có lỗi với liệt tổ liệt tông nhà họ Miêu rồi.

Nhưng cô sẽ không giải thích nữa, cô muốn làm một phen thành tựu cho cha mẹ xem.

Cô tiến vào phòng để tắm rửa, bắt đầu từ ngày mai cô đã có việc... Cô muốn đi ra mắt tổ diễn kịch, lấy kịch bản, học múa, còn có lĩnh một số tiền lớn.

Trong lòng cô cũng mong đợi có thể gặp mặt Cổ Húc Uy, cũng không hiểu vì sao nghĩ đến anh, trái tim cô liền không bình tĩnh, cô nghĩ chắc là bởi vì cảm kích anh mới như vậy!

Cô rất cảm kích Cổ Húc Uy cho cô cơ hội này, anh là ân nhân của cô, hi vọng mai gặp được anh!

Hôm sau, Miêu Khả Vân đến ra mắt tổ diễn kịch.

Đột nhiên cô trở thành nhân vật chính quan trọng, trở thành trung tâm của mọi ánh nhìn mọi người.

Cô đến lấy kịch bản, sau khi xem xong lập tức yêu thích chuyện xưa do Cổ Húc Uy biên soạn.

Chuyện kể về một cô gái yêu người đàn ông sắp kết hôn, sau khi người đàn ông kết hôn liền vứt bỏ cô gái ấy, cô ta đem tình cảm vứt ra khỏi người mình, thay đổi tính tình bảo thủ, làm vũ nương, cô trả thù bằng cách đùa bỡn tình cảm các nam nhân, cho đến một ngày cô thật lòng yêu thương một chàng trai, chàng trai kia cũng thật lòng muốn kết hôn cô, dẫn cô về nhà, nào ngờ bác của chàng trai kia từng là khách quý vào phòng xem cô múa... Vì vậy Vũ nương cảm thấy tự ti, chán nản rời đi, sống lại không có tình yêu.

“Cô làm được không? Cô phải múa cột, diễn cùng các nam diễn viên khác và có rất nhiều cảnh quay nồng nhiệt thân mật, từ một Vũ nương thanh thuần trở thành mê hoặc, cô diễn được không?” Đạo diễn David tự mình tới đây hỏi, ánh mắt không tin tưởng liếc nhìn cô, ở trong mắt anh cô hoàn toàn không hợp vai diễn này, anh chỉ hợp tác với các ngôi sao lớn, ít nhất sẽ có trình độ nhất định.

Miêu Khả Vân chưa từng diễn qua cảnh tình cảm nào, nhưng chân thành nói: “Tôi sẽ cố gắng thử diễn thật tốt.”

“Không phải thử, tôi muốn cô hoàn toàn nhập vai diễn trong người.” David muốn cho cô thấy anh luôn luôn yêu cầu cao.

“Tôi... Được.” Cô rất có lòng tin với mình.

“Tốt nhất là như vậy. Cô thử diễn đoạn này trước máy quay xem.” David vẫn chưa tin tưởng cô, chọn một đoạn Vũ nương thể hiện thần thái mỉa mai hoặc dụ dỗ đùa giỡn nam nhân, muốn nhìn cô diễn.

Thần kinh Miêu Khả Vân căng thẳng, nhìn thấy toàn bộ máy quay ở trường quay đều quay đúng về phía cô, ánh mắt mọi người cũng tập trung ở chỗ cô, theo bản năng cô tìm bóng dáng của Cổ Húc Uy, nhưng lại không thấy.

Tay cô run rẩy mở kịch bản ra để nhìn kỹ, sợ mình biểu diễn không tốt.

“Bắt đầu đi!” Nam diễn viên đóng chung cùng cô đi tới, anh ta ngồi trên ghế theo kịch bản, liền lập tức nhập vai nhân vật, ánh mắt mê muội nhìn Vũ nương xinh đẹp.

Miêu Khả Vân nhìn anh ta, cả trường quay yên lặng như tờ, trán nàng toát đầy mồ hôi, không cách nào tập trung tinh thần, run rẩy đọc lời kịch: “Người... Dám lên giường của ta sao? Không sợ vợ người phát hiện?”

“Cắt!” David lớn tiếng hô ngừng, không cho Khả Vân chút mặt mũi nào mà hét lớn: “Cô là trẻ con mới đi đóng phim sao? Ngay cả một chút biểu cảm cũng không có, cô không có nắm bắt được tâm lý cùng hành động của nữ chính một chút nào, rốt cuộc cô có thể diễn được hay không?”

“Cho tôi... một chút thời gian.” Miêu Khả Vân biết mình không cách nào dung nhập thành nhân vật Vũ nương này trong chốc lát, cô cần thời gian suy nghĩ tâm tình thay đổi của Vũ nương

“Cô nói bọn tôi phải đợi bao lâu? Tính từ lúc lấy số đo để may trang phục đến ngày quay phim chỉ có đúng một tháng.” David hét to một lần nữa.

“Có thể khoảng một tháng.” Đột nhiên Miêu Khả Vân cảm thấy có chút không tự tin, nhưng cô không lui bước, cô chỉ có thể đi tiếp, cô cũng khoe khoang loác với cha mẹ rồi, cũng không thể phụ sự kỳ vọng của Cổ Húc Uy.

“Như vậy là tốt nhất... đi đo trang phục diễn.” David giơ kịch bản lên cao, khuôn mặt đỏ lên vì hét lớn, cúi đầu cảm thán với nhi: “Loại diễn viên nhỏ này có thể tự mình diễn chính sao? Ông chủ lại khăng khăng muốn chọn cô ta, thật làm người khác đau đầu.”

Miêu Khả Vân nghe được, cô cũng nghe được cái cô gái khác ghé tai thì thầm nhỏ với nhau.

“Chắc chắn cô ta ngủ với nhà sản xuất lớn, nếu không nữ chính cũng không tới lượt cô ta!”

“Chẳng qua chỉ là một diễn viên nhỏ, sao lại có thể xuất hiện trên màn ảnh lớn điện ảnh? Chắc chắn có quỷ trong đó.”

Đôi tay Miêu Khả Vân phát run, bọn họ không công bằng phê bình ác ý với Cổ Húc Uy, anh ấy cũng không có yêu cầu cô làm cái gì, cô rất muốn phản bác, nhưng... Bọn họ sẽ nghĩ chuyện này không phải không có nguyên nhân, bởi vì đã có một ngôi sao nữ vì thành danh mà không tiếc bán thân.

Cô chưa nghĩ tới có ngày mình cũng bị chỉ trích như thế này.

Mà ngày hôm qua cô cao hứng muốn chết, cũng chưa nghĩ tới vì sao Cổ Húc Uy lại chọn đến cô?

Quả thật cô là một diễn viên nhỏ tầm thường, theo lẽ thường mà nói, anh có thể chọn những người nổi tiếng hơn.

Chẳng lẽ... Anh thật sự có yêu cầu quá mức với cô sao?

Anh từng ám chỉ cái gì mà cô không chú ý sao?